

Ett problem.

(SAMUEL THE BEEKER)
AF UPTON SINCLAIR

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Nå, så ta mig tusan!" mumlade han, under det han gick för att ta emot dem.

Naturligtvis passade det lilla Samuel att stanna där. Han borde ha flytt förskräckt. Men såsom en privilegierad person hade han ännu icke blifvit uppfostrad till att veta sin "plats". Och de stora älskade märkvärdiga variser, dessa herrar och damer ur den rika och förmåga världen, och han kände en så oemotståndlig längtan att få veta litet om dem.

Det var två unga herrar i automobil, en af ungefär samma ålder som hans hustru och med nästan samma praktiska utseende. Och det var en ung dam af ett mycket egenomligt slag. De voro vackra allsammans — nästan lika vackra som miss Gladys; kanske berodde det på automobilkostymerna, men de föreföll nästan ännu mera utstyrda. De kommo under den upploppade sinnesstämning med skräck och skam och grycket alla slags små skrik.

"Du tyckte inte vara mycket förtjust öfver att se oss, Bertie?" sade en af damerna.

"Ses, lifva upp dig, gamla kasse — det kommer ingen att skvallra på oss!" utropade en af de unga herrar. "Och vi ska vara snälla och fara hem tidigt", tillade en annan af damerna.

Ett af fruntimren lade Samuel i synnerhet märke till, därför att hon såg allvarigare och mera tillbakadragen ut. Hon var mindre till växt än de andra och förtjusande klädd i rött och hvitt; hennes klänning och hatt voro garnerade med röda band, hon hade de grannaste röda kinder och läppar och de finaste drag. Samuel sett i hela sitt lif.

Hon sprang nu plötsligt fram till unge Lockman och slog armarna kring hans hals. "Bertie", utropade hon, "det är mitt fel, det var jag, som narrade dem att fara hit! Jag längtade så ryssligt efter dig! Säg, du är väl inte borta på oss?"

"Nej", svarade Bertie, "jag är inte borta."

"Nå, visa då en glad uppman!" utbrast flickan och kysste honom igen. "Var nu en snäll kasse — ack, jag ber dig!"

"Ja, ja", sade Bertie skamt, "jag ska vara snäll, Belle."

"Vi vill bereda dig en överraskning, ser du", sade en af de unga herrar.

"Ja, ni ha verkligen berett mig en rysslig överraskning", svarade Bertie. "Det svar som hela sällskapet tyckte finna mycket roligt, ty de skrattade ursinnligt."

"Han ber oss inte stiga på", sade en af damerna. "Kom med, Dolly, låt oss gå in och se hur han ber."

Allsammans strömmade in. Samuel stod kvar tillräckligt länge för att uppfatta ett framsående som af otaliga klänningar och en blandning af val-lukter, som kunde ha blåst från alla arleutens trädgårdar. Därpå flydde han till de unga herrar. Han såg en flicka veta af samtalet i tjänarnas rum. Jack Holliday, yngsta son till järnvägschefen med detta namn; en syster till honom var förförad af en engelsk hertig. Den andra unga mannen var son till en timmerkung i västern, och churu han endast var tjugo år gammal, hade han redan varit i vecklad i en skandalös historia, som hade till följd skilsmässa mellan en skådespelare och hans hustru. Hvilka de unga damerna voro, tyckte Samuel ha reda på, men man gjorde halftvåkande sina anmärkningar om dem, hvilka mening dock var bortkastad på Samuel.

Om en stund kom bjud, att sällskapet skulle stanna till middag. Ögonblickligen kom hela huset i verksamhet. Däruppe gick nog allt lugnt och afmätt som ett urverk, men nere i tjannarnas lokaler var det en allvarlig sak, att en fin middag för sju personer skulle vara färdig på ett par timmar. Till och med Samuels tjänster togs i anspråk för åtskilliga saker, något hvarmed han var högst belåten, emedan det gaf honom tillfälle att stanna midt bland tillrägelserna.

Så till exempel såg han Peters dyka upp ur vinkällaren. Åtföljd af en karl med en väldig korg full af buteljer. Och detta gaf Samuel anledning till djupa grubbel, under det han af alla krafter skalade en hel stor bunke med potatis. Det fanns i den förmåga och rika världens lif något, som gjorde honom bestört, och det var den stora vikt drycksenskapen alldeles tydligt hade. Kvinnorna drucko lika ogerat som männen, till och med miss Gladys drack, hvilket Samuel fann helt enkelt skräckinjagande.

Middagen hade redan förtgått två eller tre timmar, och stöjet blif all högljudare. Man skrek och vadsades, så att det hördes öfver hela huset. Man sjöng visor med vidt upploppna refränger, som voro trefiga att höra på. Men ändå förskräckligt störande för Samuel. Dessa lyckliga människor — han ansåg dem gärna berättigade till hvilken lycka som helst — ledde skärligen ständigt samma muntla och njutningsrika lif. Men han hörde champagnekorkar smälla med endast några minuter mellanrum. Kunde det vara rätt, att de drucko?

Det började bli sent och ännu på-gick dryckeslaget. Ett häftigt åskväder rasade ute. De blinda tjannarna, som icke hade något att göra i anledning af festmiddagen, hade gått och lagt sig, men för Samuel fanns ingen sömn; han fortfor att ströva omkring rastlös och plad. Hela huset låg snart tyst och öde undantagades sällskapet i matsalen. Då smög Samuel sig upp till en baktrappa och lade sig ned i en dörröppning, där han kunde höra det vilda stöket i matsalen.

Han hade legat där kanske tio minuter, han hörde sången och skriket utan att dock kunna uppfatta orden på grund af elementens buller utanför. Men plötsligt hörde han öfver allt larmer en kvinnas gälla och genomträngande skrik. Han rusade upp och sprang in i hallen. Om det var skrik af värde, rådelä eller smärta, kunde Samuel icke afgöra, men att det icke var något glädjerskrj, det förstod han.

Han stod och darrade. Det blif ett förskräckligt övsn, därpå hordes åter kvinnans skrik. Han stannade i dörröppningen.

"Nej, nej, du får inte, säger jag!" "Sitt ned, narraktiga kvinna!" hördde Samuel sin hustrus skrika.

Han stod och darrade. Det blif ett förskräckligt övsn, därpå hordes åter kvinnans skrik. Han stannade i dörröppningen.

"Tig och lägg dig inte i andras angelägenheter!" "Jag ska kläsa ut ögonen på dig, din sata!" gallskrek den första rösten, och därpå följde en rad ursinnliga svordomar. Den andra kvinnan svarade på samma sätt, och Samuel förstod, att det var något gral, att somliga af sällskapet ville gå emellan, andra hetsade de gralade att fortsätta. Alla skreko och höjades ursinnligt, de båda kvinnorna föro som hyssor. Samuel lysnade bestört. Därpå hordes glas krossas, och slutligen, midt i det värsta tumultet, hörde han sin unga hustru ropa:

"Härligt!"

Matsalsdörren slogs upp, och larmer darrfrån träffade honom fullt.

En rysslig syn motte hans ögon. Det var den förtjusande unga kvinnan, hon som hade kysst Bertie Lockman; hennes ansikte lågade nu af starka drycker och var alldeles vanställt af raseri, med ordnat hår och vild blick; hon skränade med den röst, som först skrämt Samuel. Bertie brottades med henne och försökte att få ut henne ur rummet, under det hon gjorde ursinnligt motstånd och skrek:

"Slapp mig! Slapp mig!" "Uti härifrån, säger jag!" skrek Bertie. "Nu menar jag fullt allvar!"

"Nej, jag vill inte! Låt mig vara!" utropade flickan.

"Hurra!" vadsades de andra och trängdes bakom dem.

Unga Holliday dansade och hoppade, svängde en butelj och skrek som en galsning:

"Gå an, Bertie! Ge honom på huden, Belle!"

"Nej, nu är det slut!" ropade Bertie. "Jag har fått nog af dig. Och ut nu!"

"Jag vill inte! Jag vill inte!" skrek flickan gång på gång. "Hjälpl!"

Hon slog ena armen om hans hals och högg fast i dörrposten. Men han slet henne lös och bokstafligen slappade henne genom ytterhallen.

"Uti med dig!" skrek han. "Och låt mig aldrig mera se dig!"

"Bertie! Bertie!" bad hon.

"Jag menar allvar!" sade han. "Jack, kom och öppna porten åt mig!"

"Nej, nej, Bertie!" skrek hon, men uppbyggande alla solna krafter halfkastade han ut henne i mörkret.

Det hördes ett kort ordbytte utanför, därpå skyndade han in igen och slog till den tunga porten efter sig och låste den.

"Nu, vid Gud, slipper du inte in här mera!" sade han.

Flickan slog och sparkade ursinnligt på porten. Men Bertie vände ryggen till och gick tillbaka in, ragande litet.

"Nu hoppas jag den här saken är klar", sade han och skrattade villigt.

Under dånande skrattsalvor och burror af de andra återvände han till matsalen. En af de andra damerna slog muntert armarna kring honom, och Jack Holliday höll en vinbottelj i luften och skrek:

"Ned med den gamla kärleken — lefve den nya!"

Bertie stängde dörren, och skådeplassen dölde för Samuels ögon.

TOLFTE KAPITLET.

För andra gången tagen af polisen.

Samuel förblet en god stund orörlig och hörde regnets smattrande och åskans dån som ett eko af stormen i sin egen själ. Det var som om en grund hade öppnats sig under honom och alla hans luftslott störtat in. Han stod där bedöfvad och uppfyllt af fasa och stridade på spillrorna af allt det han hade trott på.

Därpå gick han plötsligt öfver salongen och öppnade en af glasörrarna, som ledde ut till portiken. Regnet slog in under det skyddande taket, men det brödde han sig icke om utan skyndade till porten.

Flickan låg utanför den, och genom stormens tjut och regnets smattrande hörde han hennes häftiga syftningar. Han stod ett ögonblick och tvekade, därpå böjde han sig ned och vidrörde henne.

"Fruntimret!" sade han.

Hon ryckte till.

"Hvem är ni?" utbrast hon.

"Jag är en af tjannarna här. Hon drog djupt efter andan.

"Har han skickat er?" frågade hon.

"Nej", svarade han. "Jag har kommit för att hjälpa er."

"Jag behöver ingen hjälp. Låt mig vara."

"Men ni kan inte stanna här i regnet", invände han. "Ni tar lifvet af er."

"Jag vill dö!" svarade hon. "Hvad kan jag inte leva för?"

Samuel stod ett ögonblick alldeles förvirrad. Men då han åter vidrörde hennes vita kläder, gjorde sig hans sunda förstånd gällande och han sade:

"Ni får inte stanna här! Ni får inte!"

Men hon bara fortfor att gråta.

"Han har föreskjutit mig!" utbrast hon. "Min Gud, hvad ska jag ta mig till?"

Samuel sprang in i hallen efter en paraply. Därpå fattade han flickan i armen och lyfte upp henne.

"Kom", sade han. "Var nu snäll och gör som jag ber."

"Men hvart ska jag gå?" frågade hon.

"Jag vet någon i stan, som kan hjälpa er", sade han. "Ni kan inte stanna här, ni förkyler er."

"Ark, hvad har jag nu att leva för?" klagade hon. "Hvad duger jag till? Han har gjort slut med mig — och jag kan inte leva utan honom!"

Samuel spände upp paraplyn och höll den med ena handen, under det han med den andra armen kringfick henne. Han hade utfor portiktrappan.

"Det var den där djäfvulsa kvinnan, som ville ha honom för egen räknning", sade han. "Och Jack Holliday dref henne till det. Förbannelsen öfver honom! Han ska få betalt för det!"

Hon utgöt sig i en hel flod af häftiga skrymror.

"Var snäll och var tyst", bad Samuel. "Folk kan höra er."

"Hvad bryr jag mig om det, om folk hör mig! Låt dem kasta mig i fängelse — det är det enda, som passar mig. Jag är drucken, jag duger inte till någonting — och han har lefvt på mig!"

På detta sätt fortfor hon under hela vägen till staden. När de sedan kommo till bron, stannade hon och såg sig omkring.

"Hvart för ni mig?" frågade hon.

"Till en vän till mig", svarade han, och tänkte därvid på Sammans.

"Nej", svarade hon. "Jag vill inte se någon människa. Kan ni inte föra mig till något hotell?"

"Det finns ett litet hotell vid den här gatan", sade han. "Jag känner inte närmare till det."

"Det gör det samma, följ mig bara någonstans."

Regnet hade aftagit, hon stannade och faste upp sitt våta och upplösta hår.

"Det var en krog under hotellet, och några trappsteg ledde upp till kontoret. En karl satt vid pulpeten och stirrade på dem, då de kommo in."

"Jag skulle vilja ha ett rum åt den här fruntimret", sade Samuel. "Hon har råkat ut för regnet."

"Ar hon er hustru?" frågade mannen.

"Nej för all del", svarade Samuel förskräckt.

"Önskar äfven ni ett rum?"

"Nej, nej, jag går min väg igen."

"Jaså", svarade mannen och tog ned en nyckel. "Var god och skriv in namnet."

Samuel tog pennan och vände sig därpå till flickan.

"Jag ber om ursäkt", sade han. "Men jag känner inte namn."

"Mary Smith", svarade hon, och Samuel stirrade på henne, förvånad öfver att hon hade ett så vanligt namn. "Mary Smith", upprepade han och skref lydigt ned det.

Hotellägaren förde dem en trappa upp. Då Samuel hjälpt henne till en stol, stängde han dörren och stod och väntade. Hon kastade sig ned på sängen och brast i den häftigaste gråt. Samuel hade aldrig ens hört ordet hysteri, och det var förskräckligt för honom att se henne. Aldrig hade han kännat en, att en så snäll och vackert likt människokropp kunde öfverleva ett så förfärligt utbrott af sinnessrörelse.

"Ack, snälla ni, gråt inte längre!" utropade han utom sig.

Farm och hem.

RAD OCH RÖN.

Citroner kunna förvaras mycket länge friska om man drar en tråd genom toppändan och hänger dem på ljusställe i skafferiet.

Fat och formar af porslin, som blifvit fula af värmen i ugnen, bora sätts i blöt i varmt vatten tillsatt med borax. Det borttager fläckarna.

Till att smörja läs är ricinolja bättre än allt annat. Då den fått stå en tid, duger den i hvarje fall icke längre till medicinska ändamål, men kan användas till alla slags läs.

Gammalt siden såsom gamla parasoller, urslitna blusar o. dyl., kunna komma till god nytta om de sedan de rengjorts klippas i mycket små bitar. Härmed kan man sedan fylla soffor, kuddar hvilka med detta inlägg bli mjuka och porösa.

Mattor rengöras lätt på följande sätt: Man blandar oxallia i litet ljumt vatten. Härpå doppas en ren lapp, hvarmed man går under mattan. Resultatet blifver mycket godt. Det säger sig sjelf att mattan före rengöringen bör piskas grundligt.

BETALAR SILON SIG?

På denna fråga svarar en farmare i en faktiskt. Han fordrar sina kreatur om vintern med groffoder och säljer dem vid lifhull om våren. Under vintern 1913—1914 hade han 60 stycken.

"Hvem är det?" utropade Bertie och ryckte till.

"Det är jag, sir", sade Samuel.

"Jaså, Samuel! Hvad gör ni här?"

"Jag har följt det unga fruntimret, sir."

"Ah! Det var således därför hon inte fanns kvar här!"

"Jag har följt henne till ett hotell, sir."

"Hm!" sade Bertie. "Jag är mycket tacksam."

Ljust i portiken skruvades upp, och Samuel kunde nu se sin herres ansikte, som var rödmalad af det mykna drinkandet, och hans hår och kläder, som voro i full ordning. Han ragade lätt där han stod.

"Master Albert", sade Samuel mycket högtidligt, "får jag tala några ord med er?"

"Ja, visst", sade Bertie och sjönk ned i närmaste stol. "Hvad är det om?" frågade han.

"Det är om det unga fruntimret, master Albert."

"Hvad är det med henne då?"

"Hon är ryssligt ledsen, sir."

"Det tror jag. Men det går nog oför, Samuel."

"Master Albert", utbrast ynglingen, "ni har inte behandlat henne rätt."

(Forts.)

HINDRANDET AF SMITTOSAMMA Sjukdomars spridning.

Hvarje år göres i detta land stora förluster genom sjukdomar hos kreaturen, hvilka kunde förebyggas. En först genom svinkolera göres en förlust på flera hundra tusen. Denna förlust skulle bli så god som alldeles besparad, om man i allmänhet ville förstå att de smittosamma sjukdomarna komma genom fortplantning af baciller och att dessa spridas öfver hela landet genom människor och djur. Om bacillerna ej komma i kontakt med djuren förekommer ingen sådan sjukdom hos dem.

Vid denna tid på året då svinkolera utbryter esomoftast, börde farmarna med allvar tänka på att skydda sina djur mot sjukdomen. Ett ounce preventivmedel är väl värdt lika mycket som ett pund botemedel då det gäller svinkolera, mest af den orsaken att det ej finnes något säkert botemedel för denna sjukdom. Dr. S. H. Ward har föreslagit följande förhållingsregler:

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

Hall er undan från alla byggnader där det är bekant att sjuka djur finnas.

om det är klart och färglöst samt i fråga om större stor lätt blåskigt färgadt. Är det icke genomskinnligt, är det misstänkt; är det grumligt, är det med all säkerhet dött. Det måste vidare vara luktloft, utvecklar det vid uppvärmning afven den minsta lukt manar det till förstikthet; illaluktande vatten är onvändbart. Det måste smaka bra, smakar det söt eller salt, duger det ej till dricksvatten. Efter fortärandet får det icke finnas någon oangenäm känsla i magen. Ju mindre vattnets temperaturväxlingar äro, desto bättre är det, och därför är kallvatten bättre än annat vatten. Genom kemiska reaktioner kan man också mycket lätt konstatera, om vatten är bra eller dåligt. Om man doppar lackuspapper, som kan erhållas på hvarje apotek, i vatten, förändras detta icke, om vattnet är bra. Färgas rodt lackuspapper lätt blåskigt, måste man misstro det, och om färgförändringen fort går för sig, är vattnet med säkerhet dåligt.

Vid kokning förblir godt vatten klart. Visar sig ett opåkligt skum, mer eller förekommer bottensten, är kolsyrad kalk eller kolsyrad magnesia för handen; i sådant vatten kan man icke koka grönsaker, och såpa löser sig icke därt.

Dricksvatten får heller icke innehålla nitriter, d. v. s. salpetersyrade salter. För att konstatera detta kokar man en bit stärkelse så stor som ett halft hamptörken i 2 till 3 kubiktum vatten och tillsätter en liten jodkaliumkristall samt några droppar attiksvra. Om vattnet är nitrithaltigt blir det i blandning med denna lösning blåskigt.

MEJERIDRIFT OM VINTERN.

I många mejeridriftstrakter äro de flesta korna kalfställda på våren. De flesta vakna och försäliga mjördd, korna låta emellertid sina kor kalvna på hösten. De göra detta emedan de funnit att vissa fördelar äro förnåddes därmed, hvaraf några äro de följande:

För det första erhållas högre priser för mjölk och grädd. Emedan den vanliga kalvingstiden är våren har mjölken alltid varit riklig på försommaren samt rikare och dyrare på vintern.

För det andra underlättas mjölkens handtering genom att den håller sig frisk längre på vintern, så att det icke

ke är någon fara för att sur mjölk skall returneras från mejeriet.

För det tredje blifv arbetskraften mera jämnt fördelad på årstiderna. Om korna kalvna på våren gifva de den största afkastningen och behöva mest tillsyn under den tid då arbetet brädskar mest på åkern. Om korna däremot kalvna på hösten och gifva den största afkastningen under vintern kan farmaren gifva dem god tillsyn; han har då bättre om tid att studera foderproblemet och kan gifva sina drängar arbete hela året, hvarigenom han kan vara säker om bättre drängar.

För det fjärde förkortas skningsperioden och mjölkafkastningen för året ökas. Kor, som kalvna på våren, afkasta mycket mjölk under tiden da gräsbetet är godt, men afkastningen tyndas då betet torkar upp, och när det kalva vädrat inträder, äro korna nästan sanade. Om de äro kalfställda på hösten, kan man gifva dem godt foder, och de afkasta mycket mjölk under den tid då de äro mest i behov af lättsmält foder.

Då alltså mera mjölk tas, högre priser erhållas därför, arbetskraften jämnare fördelad på årstiderna, bättre kalvar uppfödda genom här anlydda förfaringssätt, torde det löna sig att följa detta sätt.

EVANS GOLD CURE.